

ρέψη ακόμα λίγο με τους αξιωματούχους του υπερωκεανείου. Ντύθηκε λοιπόν γρήγορα και με την ιδέα ότι η γυναίκα του θα είχε άποκοιμηθεί σε καμιά πολυθρόνα, ανέβηκε στη γέφυρα. Οι ναύτες έπλεναν το παρκετο και γυάλιζαν, όπως πάντα, τους μπροστινούς.

— Μήπως είδατε τη γυναίκα μου; τους ρώτησε.

— Κανείς όμως δεν την είδε ιδει.

'Ο κ. Γράκκος Μοντετρού έστρεψε τότε στην τραπεζαρία, στο σαλόνι, στο καπνιστήριο, μα πουθενά δεν πρόρεσε να βρει τη γυναίκα του. 'Από φόβο λοιπόν μήπως γίνει γελοίος, αν πήγαινε να ρωτήσει τους αξιωματούχους, άποφάσισε να περιμένει.

Στις έννέα ή ώρα όμως, ύστερ' απ' το πρόγευμα, συνάντησε τον άστυνόμο του υπερωκεανείου, ο οποίος τον ρώτησε μ' ένδιαφέρον :

— 'Η κ. Μοντετρού είχε αδιάβητη;

'Εκείνος τότε δεν πρόρεσε πειά να κρατηθεί και με μασόδυστη φωνή του άπάντησε :

— Δεν ξέρω πού είναι...

— Πώς; Δεν ξέρετε πού είναι η γυναίκα σας;

— 'Όχι. Δεν κοιμήθηκε χθές το βράδυ στην καμπίνα μας. Τη γυρεύω απ' το πρωί. Μα μην πείτε τίποτε. Σας ικετεύω... Βοηθήστε με να τη βρω...

— Μα είναι πολύ παράξενη αυτή ή έξαφάνισή! Ψηθύρισε ο άστυνόμος. Πηγάνω να ιδώ πού είναι...

Κι άφησε άπότομα τον κ. Μοντετρού στη μέση του διαδρόμου.

Στις δέκα ή ώρα, ο άστυνόμος τόν έπλησίωσε άνησυχος.

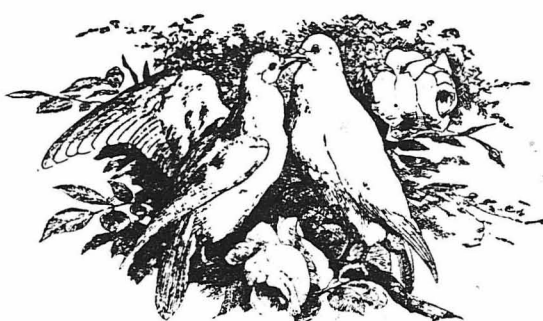
— Ρώτηρα όλο τον κόσμο, του είπτε. 'Έγραξα όλες τις γωνίες. 'Έκανα το πλοίο άνω-κάτω. Δεν πρόρεσα να τη βρω πουθενά! 'Αναγκάζομαι να όμολογήσω, ότι ή κ. Μοντετρού έχει έξαφανιστεί απ' το πλοίο!...

— Μα τί έγινε λοιπόν; τον ρώτησε τρέμοντας ο κ. Μοντετρού.

— Δεν ξέρω. 'Η μόνη εξήγησις είναι, ότι θα έπεσε στη νύχτα στη θάλασσα. Μή με ρωτάτε όμως πώς. Δεν ξέρω τίποτα. 'Ισως από άπροσεξία, από ύαγγο, από ένα ξαφνικό πέσιμο.

Αυτά τα δυστυχήματα συμβαίνουν συχνά στα πλοία. 'Ένα τέτοιο πέσιμο τη νύχτα στη μέση του άκεανού περνάει άπαράτηρητο. Κανείς δεν βλέπει τίποτε, κανείς δεν άκούει κι' είμαι βέβαιος, ότι ένα τέτοιο δυστύχημα θα συνέβη και με τη γυναίκα σας.

'Ο κ. Γράκκος Μοντετρού έπεσε σε μιá πολυθρόνα, έσκυψε το κεφάλι του κι' άρχισε να κλαίει σιωπηλά με θερμά δάκρυα. Και κανείς ποτέ δεν έμαθε την τραγική περπέτεια της μαύρης κυρίας του «'Αρτσιάν».

PIERRE DAY

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΝΑ ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΚΑ'Ι'ΡΗ

'Ο γνωστός Έλλην θεολόγος και Έξοχος φιλόσοφος του περασμένου αιώνου, Θεόφιλος Καίρης, δεν ήταν μόνο μελετητής έμβριθής και συγγραφέας δεινός. Έπίσης σπουδαίος προτερόμημα τον ήταν και ή γλυκύτης και ή καταδεκτικότης της όμιλίας του, που σε πολλά θύμιζε τον Σωκράτη, όταν φιλοσοφούσε στη Στοά.

'Ο Καίρης μιλούσε παραστατικά, τόσο με τους σοφούς, όσο και με τους ανθρώπους του λαού.

Σ' ένα χωριό κάποτε, άνοιξε θεολογική συζήτηση με τους χωρικούς, εξυμνώντας το μεγαλείο του Θεού.

— 'Ο Θεός, έλεγε, έδημιούργησε τα πάντα με σοφία και καλωσύνη...

— Καλά όλ' αυτά, παρατήρησε τότε ένας χωρικός, αλλά τον Θεό ποιός τον έκαμε; Μπορείς να μās πής;

— 'Ο Θεός δεν έδημιουργήθη. 'Υπήρχε ανέσπαθεν, εξήγησε ο Καίρης.

— Αυτό δεν μπορώ να το χωνέψω, δεν μπορώ να το καταλάβω, είπτε ο χωρικός.

— Τώρα θα σε κάμω να το καταλάβης. Πάρε ένα καρδίει και σπάσε το.

'Ο χωρικός έστειλε και του φέρανε ένα καρδίει, το όποιο έσπασε.

— Βάλε τώρα, του είπτε ο Καίρης, το μαντήλι σου μέσα στο τσόφλι του καρδιδιού.

'Ο χωρικός τον κύταξε καλά-καλά, χαμογελώντας.

— 'Αστεϊεύεσαι, γέρο μου; Χωράει ένα κοτζάμι μαντήλι μέσα σ' αυτό το καρδιδοτσουφλι;

— 'Έχεις δίγκο σ' αυτό, άγαπητέ μου, του είπτε ο Καίρης. 'Αλλά πώς θέλεις τότε να χωρέσει και στο κεφάλι σου το μυστήριο της θεότητος;

ΦΑΙΔΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΟ ΣΤΟΙΧΗΜΑ

'Ένας Γάλλος άνθυπάρχος μετετέθη κάποτε από ένα σύνταγμα ίταλικού σε άλλο. 'Ο διοικητής του συντάγματος, στο όποιο άνηκε πρώτα, συνέστησε τον Γάλλο άνθυπάρχο στον νέο συνταγματάρχη του, εκθειάζοντας την εύφύια του και τη μόρφωσή του και πληροφώντας τον συγχρόνως, ότι το μόνο έλάττωμα που είχε ο νέος εκείνος αξιωματούχος, ήταν ή μαγία του να στοιχηματίζει.

'Όταν πήγε στο νέο του σύνταγμα, ο νεαρός άνθυπάρχος έγινε εθιμενέστατα δεκτός απ' τους συναδέλφους του. 'Επεκράτει μάλιστα τότε συήθεια, όταν σ' ένα σύνταγμα έτοποθετείτο κανένας νέος αξιωματούχος, να δίδεται προς τιμήν του έπίσημο γεύμα, στο όποιο να παρευθώνονταν όλοι οι αξιωματούχοι και πρώτος-πρώτος ο συνταγματάρχης.

'Εδόθη λοιπόν ένα τέτοιο γεύμα και προς τιμήν του Γάλλου άνθυπάρχου.

Κατά τα έπαύρια, ο συνταγματάρχης σήρωσε το ποτήρι του και είπτε :

— Πίνω εις ύγείαν του νέου αξιωματούχου μας, για την εύφύια και την πεπαιρωμένητητα του όποιοι υπερηφανέομαι και είμαι βέβαιος πως θα υπερηφανέομαι πάντοτε. 'Ο νέος μας αξιωματούχος κατάγειται από ευγενεστάτη οικογένεια, ή όποια έχει προσφέρει μεγίστας υπηρεσίας στην πατρίδα. Το μόνο έλάττωμα του νέου αξιωματούχου μας είναι, ως πληροφρούμαι, ή μαγία που έχει να στοιχηματίζει. 'Ελπίζω όμως, ότι γρήγορα θ' απαλλαγή του μικρού αυτού ελαττώματος...

'Ο άνθυπάρχος εύχαρίστησε συνηχημένως τον συνταγματάρχη και έδωσαολογήθηκε για το έλάττωμά του, λέγοντας ότι τον αναγκάζουν να στοιχηματίζει οι άλλοι θ' αν έπιμούν για πράγματα, που δεν τα ξέρουν.

... 'Υπάρχουν περιπτώσεις, έπρόσθεσε, ενώ κατέχεις την άλήθεια χειροσαστή και τη διασπύριτες, δεν έννοούν να την πιστέψουν οι άλλοι, άν δεν την ίδούν κι' αυτοί με τα μάτια τους. Θέτουν δηλαδή έν άμφιβόλο την ειλικρινεία σου, άποτε δεν σου άπομένει τίποτ' άλλο, παρά να καταφύγης στο στοιχημα...

Πάironτας κατάαν ύψος μελοδραματικού και δυναμώνοντας τον τόνο της φωνής του, εξασολούησε :

— ... 'Η άλήθεια, κύριε συνταγματάρχα και άγαπητέ συνάδελφοι, και μόνον ή άλήθεια με αναγκάζει να στοιχηματίζω. 'Η άγάθη μου προς την άλήθεια με ώδήγησε σ' αυτό το ελλάττωμά μου, καθώς το λέτε... Και τη στιγμή αυτή ακόμα δεν μπορώ να κρατηθώ και να μην πω μόνον ή άλήθεια που μονάχα έγω ξέρω: Κύριε συνταγματάρχα!... Κατά την ένοτητα της Κομμίας έστράφη εις φωνήν από του χέρθρου και μάλιστα ήτραυματισθήκατε με ξιφολόγη στα... άίσια!!...

'Ο συνταγματάρχης πανάχησε πάνω άγοριεμένως.

— Συκοφαντή, τί είπες; έκοιάνησε.

— 'Αν θέλετε να διαλάμψη ή άλήθεια, άς στοιχηματισούμε! άπάντησε με σταθερή φωνή ο άδιόρθωτος άνθυπάρχος.

'Ο συνταγματάρχης γήρισε τότε στους αξιωματούχους και είπτε :

— Κύριοι αξιωματούχοι, στην περίπτωση αυτή όχι μόνον επιτρέπεται το στοιχημα, αλλά και επιβάλλεται. 'Εγώ λοιπόν βάω στοιχημα χίλιες λίρες, ότι ό κ. άνθυπάρχος λέει ψέμματα. 'Ο αντίπαλός μου... αυτός πειά άς βάλει μόνον μιá λίρα.

'Όσοι οι αξιωματούχοι είχαν σηκωθεί επάνω άνησυχοί και κατάπληκτοι. 'Ορίστη λοιπόν μιá έπαρση από τους άρχαιότερους αξιωματούχους, οι όποιοι θα άπεσύνοντο στο παρατί-είρωσ δαιμόνιο, για να έξετάσουν, επί παρουσία και του άνθυπάρχου, τα... νώτα του συνταγματάρχου, και να εξακριβώσουν την άλήθεια.

'Η αυτομία έγινε πραγματικώς και απέδειξε ότι δεν ήπτηχε καμμιá ούλή στο τρυφερό αυτό μέρος του σώματός του.

— Σας ξεπώ συνόμοιρ, κύριε συνταγματάρχα, είπτε τότε ο νεαρός άνθυπάρχος. Τώρα πείθομαι κι' έγω ότι κακώς έπληροφούηθήν, ότι ήτραυματισθήκατε... και πού δεν έστρεψε.

— 'Ανάγωγε! Σε τιμωρώ με δεκαπεντήμερο φυλάκιση! έφώναξε ο συνταγματάρχης... Ψόνοντας την κίλτατα του.

— Μάλιστα, κύριε συνταγματάρχα, λαμβάνω όμας την τιμή να σας ζητήσω δίωρον άδεια από της έκπτώσεως της κοπής μου για να πάω να παραλάβω από κάπου δυό χιλιάδες λίρες.

— Πώς;

— Είχα στοιχηματισεί με κάποιους ότι θίξ έβλεπα τα... νώτα σας. Και κέρδισα το στοιχημα. Τα είδα!...